

er efter min Mening Bestemmelserne nu for strenge, og efter min Opfattelse gør de kun ondt værre, som de er nu. Derimod stiller jeg mig mere skeptisk overfor Afkortelsen af Fristen mellem Separation og Skilsmisse. Nu er den 3 Aar, og den foreslaas afkortet til 1 og 2 Aar. Jeg tror, vi skal være noget varsomme med at indføre denne Bestemmelse. I det hele tror jeg, vi maa være ret varsomme overfor Spørgsmaalet om Ægteskabets Opløsning og med at give Regler derfor. Man maa vel erindre, at vi vanskeligt senere, hvis det skulde vise sig, at Loven har virket opløsende paa Ægteskaberne og nedbrydende paa Moralen, kan raabe Vagt i Gevær og stramme Baandene. Vi maa hellere fare frem med Lempe og saa senere supplere Loven med de friere Bestemmelser, man kunde ønske.

Der er her enkelte Ting i Lovforslaget, som jeg kunde ønske ændret, bl. a. den Bestemmelse, at en Ægtefælle er nødt til at søge Skilsmisse, naar han eller hun vil paaberaabe sig det, vi nu kalder for Skilsmissegrundene: Utroskab, Rømning, Sindsyge eller andre mere alvorlige Forhold. Nu er Regelen den, at man kan søge Separation, naar man har Adgang til det mere, Skilsmisse. Efter Lovforslaget bliver Regelen den, at man altid er nødt til at søge Skilsmisse og ikke kan vælge det mindre, naar man har Retten til det mere. Kommissionsbetænkningen anfører som Grund dertil, at man har fundet det rettest ikke at anerkende nogen Ret til Separation i disse Tilfælde, da den anden Part, altsaa den krænkende Ægtefælle, maa siges at have Krav paa, naar et saadant Forhold skal paaberaabes, at der da ogsaa drages den fulde Konsekvens deraf, og at vedkommende ikke i Strid med sine Interesser skal holdes hen i en Mellemtilstand. Heri kan jeg ikke give Kommissionen og Lovforslaget Ret. For mig og for det Parti, jeg hører til, gælder det i første Række om at værne Ægteskabet og kun gaa til Separation eller Skilsmisse, hvor Ægteskabet ikke længere kan opretholdes, og for os gælder det i første Række om at værne den krænkede Ægtefælle og Børnene og ikke om at tage Hensyn til den krænkende Ægtefælle paa Bekostning af den krænkede og Børnene. Ved den foreslaaede Bestemmelse har man først og fremmest givet Slip paa Separationsfristen, den Frist, der nu er givet et Par Ægtefolk til at betænke sig og genoptage Samlivet, og det sker jo da undertiden, at f. Eks. en Hustru søger Separation paa Grund af Mandens Utroskab og opnaar Separationen; men i Løbet af Se-

parationstiden angrer Manden, hvad han har gjort, indser, at han alligevel ikke kan undvære Børnene, og vil gerne genoptage Samlivet med Hustruen; saa er der kun Separationen imellem dem, og dennes Retsvirkning falder jo bort i det Øjeblik, man genoptager Samlivet. Nu indfører man altsaa, at Hustruen er nødt til, hvis hun ikke vil opretholde Ægteskabet, at søge Skilsmisse. Manden indlader sig maaske — da han har Ret til at gifte sig paa ny — i et nyt Ægteskab, men fortryder det, og derefter er det for sent at vende tilbage. Man maa ogsaa være opmærksom paa, at Forslaget er uretfærdigt inod alle de Kvinder, der er pensionsberettigede efter Manden. Nu vil en frasepareret Hustru, hvis Manden dør i Separationstiden, eller hvis der aldrig opnaas Skilsmisse, fordi ingen af dem har Brug for den, ved Mandens Død faa Retten til Pension. I Tilfælde af, at dette Forslag ophøjes til Lov, vil Pensionsretten falde bort med Skilsmissen. Men jeg synes, at Hensynet til den krænkede Ægtefælle og Børnene er langt vigtigere, ja, jeg anser det for at være det eneste rette.

Et andet Spørgsmaal, der kommer til at gribe ind her, er Paragraffen om Bosondring. Jeg ser ikke rigtigt, hvorfor Lovforslaget ændrer § 30 i Loven af 1899 om Formueforholdet mellem Ægtefæller, hvorefter den Ægtefælle, der er blevet forladt af den anden Ægtefælle, har Ret til at kræve Bosondring. Ofte hindres derved en Separation og en Skilsmisse. Nu faar derimod den krænkede Ægtefælle, den, der sidder tilbage, ingen anden Udvej end at søge Separation eller Skilsmisse. Jeg synes, man derved kommer til at tvinge Folk ud i Separation og Skilsmisse, hvor det ikke behøvedes, hvis man bibeholdt den gamle Regel.

Noget, jeg hilser Velkommen i Lovforslaget, — det er jo ikke lutter Kritik fra min Side —, er Overgangen for Ægteskabsager fra Bevillingsmyndighederne til Domstolene. Jeg ved godt, at det har sine Modstandere, og jeg ved fra den højtærede Justitsministers Forelæggelsestale, at han anser den administrative Afgørelse for hurtigere, billigere og diskretere. Paa eet Punkt skal jeg ikke imødegaa den højtærede Minister; jeg vil giye ham Ret i, at den er billigere, men det er ogsaa det eneste Punkt, hvor vi kan mødes. Hurtigere kan den efter min Mening ikke være, og det er den heller ikke, fordi Sagen skal igennem saa mange forskellige Øvrighedskontorer og Politikontorer, at det selvsagt er umuligt.